

முத்துக் கடல்.

கவத்திரு. M. P. தங்கவேல் சுவாமிகள்.

ACCNO-44063

Z

முத்துக் கடல்.

ஆசிரியர் :

டாக்டர். M.P. தங்கவேல் சுவாமிகள்

விலை ரூ. 10 - 00

இந்த நூல் நமது கல்வி நிறுவனத்தால்
உதவித்து—விநாயகம் பிள்ளை அவர்களால்
உதவித்து—இந்த நூல் வெளியாகியுள்ளது
மேலும் இது நமது கல்வி நிறுவனத்தால்

சேவா அச்சகம்,
சத்திரப்பட்டி—624 614

குருநாதர் துதி

வானூறும் கங்கையென வாஞ்சை மழைபொழிந்த
மானூர் சுவாமிகளின் மாணடியில்—தேனூறும்
மாமலர்கள் தூவி மனமுருகி நிற்பவர்க்குச்
சேமமெலாம் உண்டென்று செப்பு:

என்னுரை

அலைபாடு மாழ்கடலில் எண்ணற்ற சிப்பிகளு-
ள்ளன. ஆனால், அவற்றிலெல்லாம் முத்துகளிருப்பதில்லை
கழனியிலே தவழ்ந்தாடிடும் கதிர்மணிகளிலும் பதரிருப்பது
இயற்கை. அரிதான மானிடப் பிறவிதனிலே மக்கள்
பயனுள்ளவற்றையறிந்து—உணர்ந்து உன்னத வாழ்வு
பெற்று நன் முத்துக்களாகத் திகழவிழைந்தே இம்
“முத்துக்கடலை” உருவாக்கினேன். திருவருளின்
துணைகொண்டு வெளியிடப்படும் இச்சிறு நூல் சிறிது
எனினும் சிந்தனை வளத்திற்கும் சிறப்பான வாழ்வுக்கும்
வித்திடுமென்பதில் ஐயமில்லை.

சுடர் விளக்கெனத் திகழவேண்டிய உள்ளமெல்லாம் —சோம்பியலைந்து கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலமெனத் தடுமாறி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அத்தகையோருக்கெல்லாம் இந்நூலொரு கைவிளக்காகும்.

இந்நூலை நன்முறையில் தயாரித்து தமிழன்பர்களுக்கெல்லாம் அமுத விருந்தாக்கிடும் நன்முயற்சியில் அயராது ஆவன செய்த காந்தி சேவா சங்கத்தினர் அவர்கட்கு எனது நன்றியையும் நல்வாழ்த்தும் என்றும் உரித்தாகும்.

பல்லவி

பழனியை அடுத்திருக்கும் மானாராம் - அங்கே
பக்தியுடன் வந்தார் ஓர் மாதவராம் - பழனி
அழகிய அதிசய சித்தரவர் - அவர்தான்
ஆளும் மானார் சாமியவர் - பழனி

அனுபல்லவி

எங்கும் அவர்தான் இருந்தவராம்
இன்றும் வந்தே அருள்பவராம்
தங்கவேல் சுவாமியைத் தந்தவராம்
தாரணியைக் காக்க வந்தவராம் - பழனி

சரணம்

பற்றை யனைத்தும் துறந்த சித்தர் அவர்
பழனியைக் காத்த முத்தரவர்
கற்றவர் எல்லாம் வியந்திடவே
கணக்கில்லா சித்துகள் செய்தவராம் - பழனி

‘இயற்கை இல்லம்’

36, லட்சுமிபுரம்,

பழனி.

டாக்டர். M.P. தங்கவேல் சுவாமிகள்.

உங்களுடன் ஒரு கணம்

“காசியின் மீறிய பழனாபுரி” யெனப் பாரேரார்
போற்றிடும் பழநிப் பதியிலுறையும் தவத்திரு. டாக்டர் M. P.
தங்கவேல் சுவாமிகளைப் பற்றி நாங்கள் விரித்துக் கூறுவது
ஏற்புடைத்தன்று. சான்றோருலகம் அவரை நன்கறியும்.
கலியுகச் சித்தராம்—கந்தனின் அன்பராம் சுவாமிகளின்
பெருமையைக் கூறிட முடியாது.

மக்களனைவரும் பிறவியின் பெருமையை உணர்ந்து
—பெருவாழ்வு பெற—தமிழ்ந்னை தத்துவ முத்தாரத்
தாளொளிர அன்னாரின் கவினுறு கருத்துக்களைத்
தொகுத்து நூலாக வெளியிடும் பேறு எனக்குக் கிட்டியது.
செவ்வேள் பிரானின் திருவுளமேயாகும்.

தமிழுலகம் இச்சிறு நூலை ஏற்று மகிழுமென்பதில்
ஐயமில்லை.

தமிழ் வாழ்க!

அன்புடன்,
காந்தி சேவா சங்கத்தினர்

“சேவா அச்சகம்”

சத்திரப்பட்டி.

28-2-89.

முதற் பதிப்பு : ஜூன், 1968.

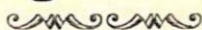
திருத்தியமைக்கப்பட்ட இரண்டாம் பதிப்பு : 1989.

உரிமை ஆசிரியருக்கு

அச்சிட்டோர் :

சேவா அச்சகம், சேவா கிராமம், (வீரலப்பட்டி பிரிவு)

முத்துக் கடல்

சாதனமும் பந்தபாசமும்

நீ யார்? ஏன் இப்பிறவியெடுத்தாய்? நீ வந்த நோக்கம் என்ன? சிந்தித்துப் பார்? எங்கும் ஒரே மாயை இருள்!

இவ்வுலகமே ஒரு கூத்தரங்கு. கூத்தில் மன்ன-
கை நடிப்பவன் அது முடிந்ததும் தன் தொழில் எது-
வோ அதைச் செய்ய சென்று விடுகின்றான். அதே
போல் நீ இப்பிறவி எடுத்தாய். அதாவது ஈசனை
அடைந்து பிரம்மமெனுமிடத்தில் நிலைத்து ஒளிவீசிச்
திகழ மனுஷசனாகப் பிறந்திருக்கிறாய்.

மாயங்கள் பல நிறைந்த இம் மனப் பைத
உனக்குப் பொய்மை இன்பத்தையும் மயக்கத்தையும்
தான் நல்கிடும் இறுதியிலோ உறுத்தெரியாமலாக்கி
விடும். எனவே, உனது மனத்தை பேரானந்தத்தில்
வைத்துப் பழகு.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், அறிவு
எனும் ஐம்புலன்களும் அடங்கேனென்று உன்னை
ஆட்டிப் படைக்கும். அவற்றையடக்கி ஒரு நிலைப்
படுத்துவதே சிறப்பாகும். மனமொன்றை நினைக்க
புத்தியதனை வினவ—அகங்காரமதனைக் கொண்டெ-
ழுப்ப — சித்தம் செய்து முடிக்க — அறிவு உள்ளந்-

தனைக் கண்டு மகிழ்திருத்தல் இயல்பாகும். இதனாற்றான் மனத்தையடக்கிபாள்வது மிக மிகக் கடினமான செயலென்று ஆன்றோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

பாகனொருவன் யானையை நடத்திச் செல்லும் போது அதன் துதிக்கையில் ஒரு இரும்புச் சங்கிலியை போட்டுவிட்டால் ஒரே மனத்துடன் வழியில் தங்குதடையின்றிச் செல்லும். இன்றேல் வழியிலிருக்கும் பொருட்களுக்கோ அழிவேற்படுவதுடன் நடையும் தடைபடும். அதைபோல் உன் மனமெனும் துதிக்கையில் சாதமென்னுமொரு விதியைக் கொடுத்து விட்டால் விடை யானந்தத்திலொட்டாமல் பேரானந்தத்தை நாடி வரும். இது முதற்படி.

சாதனங்கள் பல. அவற்றை நாம் முறையாக பின்பற்றிவரின் நாம் வந்ததின் நோக்கத்தை முடிக்கவியலும். இதைத் தாண்டவராய சுவாமிகள் கைவல்ய நவநீதத்தில்,

“சாதனமின்றி ஒன்றைச் சாதிப்பார்
உலகில் இல்லை. ஆதலால் இந்நான்கும்
அடைந்தவர்க் கறிவுண்டாகும்—நூதனவிவேகி
உள்ளம் நுழையுமாம்—நுழையுமாகில் பூத
ஜென்மங்கள் கோடி புனிதனாகும்-புகுடனாகும்”

என்று அழகுறக் கூறியுள்ளார்.

சாதனமுள்ளவன் எதையும் சாதிக்க முடியும். ஞானநிலை தன்னாலே வரும். அதன் பின்பே பிரமம்

மென்ற நிலைக்கு உயர முடியும். காமம், குரோதம், மதம் மாச்சரியம், மாயை இன்னபிற தீக் குணங்களெல்லாம் நமக்குள் கட்டுப்பட்டு அடங்கிவிடும். அந்நிலைதான் பிரம்மஞானம். அதன்வழி நடந்தால், சாக்கிரம், சொப்பனம், சுளித்தி, துரியம், துரியாதிதம் என்ற படிகளையடையலாம்.

சாக்கிரமென்ற இடத்தில் நின்று வாணிபம், உத்தியோகம், இல்லறம், இராசரீகம், முதலியன செய்யலாம். அந்நிலையினின்று வழுவினால் மாயைக் கடலில் மூழ்கி மீள முடியாமல்—பிறவியின் பயனற்றுத் துரியாதிதமென்றலலாட நிலையையடைய மேலே செல்லவிடாமல் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளிவிடும். நிராசை நிலையில் செயலாற்ற வேண்டும். இல்லறத்திருப்பினும் வாய்ப்பேயாகும். சிலர் துறவறமே சிறப்பெனக் கூறுவர். அது வேறு. நீர் நிரம்பிய தடாகத்தில் தான் தாமரைக் கொடி படர்ந்து அழகான மலர்களுடன் தோன்றுகின்றது. தாமரை இலை மீது நீரை ஊற்றினால் ஒருகணம் தங்கி நிற்கிறது. சற்று அசைத்தால் நீர்த்துளிகள் உருண்டு மறைகின்றன. அத்தன்மை போல் நிராசையென்ற இடத்தில் நீ நின்று தடாகமென்ற இல்லறத்தை நடத்திவரின் எந்தப் ந்பதமும் பாசமும் நம்மை அடிமைப் படுத்த முடியாது!

ஞானம் பெற முடியாமல் 'என்னைப் பந்தம் பற்றிக் கொண்டதே, என் செய்வே'னென்று சிலர் அலட்டிக் கொள்கின்றனர். அஃது அறியாமை. இச்சிறு விளக்கம் அதற்கு பதில் தரும்.

முனிவர் ஒருவர் சீடனை வழியில் சந்திக்கிறார்.

“சீடனே! கூர்த்த மதியுள்ள நீ உன் பிறவியைப் பற்றி எண்ணவில்லையே!”

..குருநாதா! எனக்கு இன்னும் குடும்ப பந்தம் இருக்கின்றது. என் மகனுக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. அதை முடித்து விட்டால் என் பாரம் குறைந்து விடும்—பந்தமும் ஓடிவிடும். அதன் பின்பு நான் தங்களிடமே வந்து விடுகிறேன். பிறவியை மயக்கம் தீர அருள்மொழியருளுங்கள்!”

“அப்படியே செய்!”

முனிவர் சிரித்தார்.

காலச் சக்கரம் சுழன்றது—

சீடனின் மகனுக்கும் திருமணம் முடிந்தது.

நாளடைவில் ஒரு ஆண் மகவும் பிறந்து விட்டது.

அதன் பின் முனிவர் சீடனைச் சந்தித்தார்.

“நீ விரும்பியபடியே நடந்துவிட்டதே, இன்னும் ஏன் தாமதம் செய்கின்றாய்?”

“குடும்ப பந்தம் இன்னும் என்னைப் பிடித்துக்

கொண்டு விடமறுக்கிறதே குருநாதா! நான் யாது செய்வேன்?"

புலம்பினான் பலவாறு.

முனிவர் அவனைத் தேற்றினார்.

மாலை நேரம்—

முனிவரும் சீடனும் ஓர் ஆற்றங் கரையில் நடந்து கொண்டிருந்தனர். அருகிலிருந்த தென்னை மரங்களில் இளநீர்க் காய்கள் காட்சியளித்தன. சீடனுக்குப் பாடம் புகட்ட எண்ணினார் முனிவர்.

“சீடனே! அதோ அந்தத் தென்னை மரத்திலுள்ள இளநீர்க் காய்களைப் பார்”

“பார்த்தேன் குருநாதா!”

“நீ மரத்திலேறி அவற்றில் சிலவற்றைப் பறித்துப் போடு”

“ஆணை”

சீடன் விரைந்து மரத்திலேறினான். அடிமட்டையைப் பற்றி மரத்தின் மேலே உட்கார்ந்தான்.

“குருநாதா, எத்தனை இளநீர்க் காய்களைப் பறித்துப் போடுவது?

“பறிப்பது அப்புறம், முதலில் நான் சொன்ன படி செய், போதும். அந்த மட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு தொங்கு பார்க்கலாம்.”

மெல்ல எழுந்தான். அடி மட்டையைப் பற்றிக் கொண்டு தொங்கினான்.

“ஒரு கையை விட்டு விடு!”

அவ்வாறே செய்தான்.

“மற்றொரு கையையும் விட்டு விடு, பார்க்கலாம்”

“இரு கையையும் விட்டு விட்டால் நான் கீழே விழுந்து மடிந்து விடுவேன் குருநாதா. என்னை மன்னியுங்கள்.”

அவன் குரலில் நடுக்கமும் பயமும் கலந்திருந்தன,

“சீடனே, இப்போது சொல், நீ அந்த மட்டையைப் பற்றியிருக்கிறாயா? அல்லது மட்டை உன்னை பற்றியிருக்கிறதா?”

முனிவர் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்!

அவனைச் சூழ்ந்து நின்ற இருளகன்றது.

உடனே மரத்தினின்று சீடன் கீழே இறங்கி வந்து முனிவரின் பாதகமலத்தில் விழுந்தான்.

“குருநாதா! என் அறியாமை அகன்றது. பந்த பாசமெனும் இருள் விலகி பேரின்பநிலையைக்கண்டேன் இனி எந்த இச்சையும் பாசமும்என்னை ஆட்கொள்ள முடியாது. சுகம், துக்கம், இச்சை, விடையம், மர்க்கடம் எனும் மனக் குரங்குகளை அறிவெனும் சங்கிலியினால் பிணைத்து அடிமைப்படித்தி இன்பமெனும் உயிர் நிலையை ஈடேற்றி மனிதனெனும் தகுதி உடையே னாவேன்” என்றான்.

முனிவரும் மனப் பக்குவமடைந்த அவனைத் தன் ஆசிரமத்திற்கழைத்துச் சென்றார்.

கடவுள் எங்கே?

இறைமை வழிபாட்டிற்கினையாது வேறெதுவுமேயில்லை. மனமொரு நிலைப்படுத்துவதற்காகத்தான் கடவுளை மனித வடிவில்—சிலைகளாக உருவாக்கிக் கோவில்களில் வைத்துள்ளனர்.

வழிபாடு செய்யும்போது கடவுளின் உருவத்தை நன்கு மனத்திலிருத்த வேண்டும். அவ்வாறின்றி மந்திரங்களை ஓதுவதாலோ—மலர் தூவுவதாலோ எந்த பயனுமில்லை. அது பயனற்ற நடிப்பாகத்தான் போய் விடும்.

ஆழ்ந்த எண்ணமுள்ளவனே மனிதன்,

“நட்ட கல்லும் பேசுமோ நாதனுள்ளிருக்கையில் சுட்ட சட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவையறியுமோ?”

இவ்வாறு குதம்பைச் சித்தரும் கேட்கின்றார்.

‘கடவுளையடைய வேண்டும். இம்மாயப் பிறவியெடுத்து என்ன பயன்?’ என்றெண்ணிய திருமூலர்துறவியாகிச் சுற்றியலைந்து இன்னல் பலபட்டுக் கடவுளைத் தேடினார். இறுதியில்

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்றிருந்தேன்,
உடம்பினுக்குள்ளே உருபொருள் கண்டேன்.
உடம்புளே உத்தமன் கோவில் கொண்டானென்று
உடம்பினை யானிருந்து ஓம்புகின்றேன்.”

என்று உணர்ந்து—தெளிந்து பாடினார்.

அப்படியானால் கடவுள் எங்கிருக்கிறார்?

கடம் என்ற சரீரத்தில் ‘உள்’ளெனும் பொருளிருக்கிறது. அதுதான் கடவுள்! அதை அடைவதுதான் ஞானம்.

வழிபாட்டு முறை

காலை நேரம்—

அழகு ஆட்சி நடராத்திடும் சோலைப் பகுதி.

ஆதவனின் பொன்னொளி பட்டதும் பூக்களனைத் தும் சிரிக்கத் தொடங்கின. எங்கும் ஒரே மணம்!

அவ்வழியே ஒருவன் வந்தான். வண்ண மலர்களின் வடிவழகில் ஈடுபட்டு நின்றான். தான் வழிபடும் சிவ பெருமானுக்கே அம்மலர்களையெல்லாம் அர்பணிக்க எண்ணினான். உடனே அம்மலர்களையெல்லாம் பறித்தான். ஆலவாய் அவிர் சடையனின் ஆலயத்தை நோக்கி நடந்தான்.

அங்கிருந்த பிரான் மீது தான் கொண்டு சென்ற மலர்களையெல்லாம் தூவி மனமுருக வழிபாடு செய்தான் அப்போது ஒரு அசரீரி எழுந்தது.

“அன்ப! இம்மலர்கள் யாவும் ஏற்கனவே வழிபாடு செய்யப்பட்டவையன்றோ?”

அன்பனின் உள்ளம் பதைத்தது.

“ஐயனே! இம்மலர்களை நானே தற்போதுதான் பறித்து வந்தேன் என்பது தாங்களறியாததல்லவோ? அவ்வாறிருக்க ஏற்கனவே வழிபாடு செய்யப்பட்ட மலர்கள் என்று கூறுகிறீர்களே?”

மீண்டும் குரல் ஒலித்தது!

அன்ப, அதுதான் உனக்கும் என்னையடைந்த உண்மையான பக்தனுக்குமுள்ள வேறுபாடு. உனக்கு முன்னால் அவ்வழியில் சென்ற என் அன்புனாருவன் நீ பறித்து வந்த மலர்களைப் பார்த்து அவற்றை எனக்கே அர்ப்பணம் என்று மனத்தால் கூறினான்.

நீயோ மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தாமல் மாயையில் சிக்கி உழன்று என் புற உருவத்திற்கு வழிபாடு செய்து வருகின்றாய். உண்மையன்பனோ என்னைச் சதா எண்ணுவதோடு காணும் பொருட்களையெல்லாம் மனத்தால் எனக்கே அர்ப்பணிக்கின்றான். அவனே நிறையியல்பினன். இனியேனும் உன் குறையுணர்ந்து கொள்

மனத்தால் வழிபாடு செய்தல் — அதாவது மானசீக பூசையையே சிவபிரான் போற்றினார்.

தத்துவ உடல்

“மனிதனாக வாழ வேண்டுமானால் துக்கமெனும் மார்க்கடத்தைச் சுட்டுப் பொகக்கித் துன்பமெனும் பாச்சலை மட்டுப்படுத்தி இன்பமென்ற உயிரை ஈடேற்றத் தகுந்தோரே என்றும் மனிதரெனப் பாடுவோமே” என்றார் சச்சிதானந்த சுவாமிகள்.

மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வாழ்தலே சிறப்பு! இதையே கீதையில் கண்ணபிரான் அர்ச்சுணனுக்குத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அர்ச்சுண! தலைகீழாய் உள்ள விருட்சம் எங்குள்ளது? தன்னையறிந்தவன் — சம்சார சாகரத்தையறிந்தவன் என்னையடைந்தவன் — ஆத்மீக ஞானி என்பவனுமவனே.”

கிளைகள் பூமியிலும் வேர்கள் ஆகாயத்தை நோக்கியவாறிருக்கும் தலைகீழான விருட்சத்தை இவ்வுலகில் நாம் எங்கு போய்த் தேடுவது? அப்படி ஒன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லையே என்று குழப்பமடையத்தான் தோன்றும்.

அந்த விசித்திர விருட்சம் இங்கேயேதான் இருக்கிறது. ஆம்.

அந்த விருட்சம்—

நாம்தான்!

தாவரங்கள் வளர நாம் வேர்ப் பாகத்தில் தண்ணீரை ஊற்றுகிறோம். மனித உடலாகிய இந்த மரத்திற்கோ மேல்பாகமாகிய வாயில்தான் நீரை ஊற்றுகின்றோம். எனவே, தலைகீழான விருட்சம் மனிதன்தான்!

இந்த உடலாகிய தலைகீழ் விருட்சத்திற்கு வேர்களாக எழுபத்திரண்டாயிரம் நரம்புகளால் பிணைக்கப்பட்டு மூளை ஆணி வேராக அமைந்தியங்குகிறது. அதனூற்றான் இந்த விருட்சத்திற்கு மேலே வாயில் தண்ணீரை ஊற்றுகிறோம்.

இல்வுடலோ பிருதிவி (மண்), அப்பு (நீர்), தேயு (நெருப்பு), வாயு (காற்று), ஆகாயமென்ற ஐம்பெரும் பூதங்களின் கூட்டுக்கலவைதான்.

பிருதிவி(மண்)யானது எலும்பு, மாமிசம், தோல் மயிர், நாடி, அப்பு(நீர்) உதிரம், மச்சை, சுக்கிலம், மூளை, தேயு(நெருப்பு) அகங்காரம், சோம்பல், புணர்ச்சி(மைதுனம்)பயம், நித்திரை, வாயு (காற்று) ஓடல், இருத்தல், நடத்தல், கிடத்தல், நிற்கல், ஆகாயம் (வெளி) காமம், குரோதம், மோகம், லோபம், மதம் உடலமைப்பில் இவ்விதக் கூறுபாடுகளுடன் அமைந்து செயல்படுகின்றது. இந்த ஐம்பெரும் பூதங்களுக்கும் உதவியாக 91 தத்துவங்களும் (பூதம் ஐந்தும் சேர்த்து தத்துவம் 96) அமைந்துள்ளன.

பூதம் 5, பொரி 5, புலன் 5, கன்மேந்திரியம் 5 ஞானந்திரியம் 5, கரணம் 4, அறிவு 1, நாடி 10 வாயு 10 ஆசயம் 5, கோசம் 5, ஆதாரம் 6, மண்டலம் 3, மலம் 3, தோசம் 3, ஈடனை 3, குணங்கள் 3, வினை 2, விகாரம் 8, அவத்தை 5.

ஆக தத்துவம் 96 ஆக உடல் சகல காரியங்களையும் செய்ய ஆதாரமாகச் செயல்படுகின்றது. இப்படியமைந்த உடலுக்குத்தான் தலைகீழான விருட்சமென்று பெயர்.

“உடற் கூறுபாடினையறிந்து — தத்துவங்களை யுணர்ந்து அதனதன் செயல்களில் நின்று வழுவாமல் சாக்கிரத்தில் நின்றவன் தான் என்னுடைய அன்ப னாவான். பிரம்ம ஞானியென்றும் தத்துவ மேதையென்றும் இவனையே கூறுவர். இவனே சரித்திரத்

திலுள்ள திரவியங்களைக் கொண்டு தன் உடலினை வளர்த்தவனாயிருப்பான்.”

கண்ணபிரான் இவ்வாறு விளக்கினார்.

நோயணுக முறை

நம் உடலை நோயணுகாமல் காக்கவேண்டும். அப்போது நம்முள்ளிருக்கும் சீவனென்ற கடவுள் எவ்வித இன்னலுக்கும் ஆட்படாமல் எப்போதும் தில்லையம்பலத்தானின் நிலையிலிருக்கும்.

உணவிலுமொரு கட்டுப்பாடு வேண்டும். தமோகுண உணவு, இராட்சத குண உணவு, சத்துவ குண உணவு என்று பகுப்புகள் உள. இவற்றிலெல்லாம் சத்துவ குண உணவே சிறப்பானதாகும்.

நரை, திரை, மூப்பு, பிணி, சாக்காடு முதலிய வற்றை வென்று நல்லுடலுடன் அநேகமாண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் மகான்கள். தற்போதும் வாழ்கின்றனர். இந்த இரகசியங்களையுணர்ந்த பிரம்ம வித்தியாபிகள் துணிவுடன் சு-றிய இப்பொன்னுரை யொன்றை நாம் நன்கு சிந்திக்க வேண்டும். “கடவுள் நம்மைக் காக்க வேண்டியதில்லை. கடவுளை நாம் காப்பாற்றுவோம்.

“காலமெனும் கொடிதான கடும்பகையை
கற்பமென்னும் வாயினால் கடிந்துவிட்டோம்
சாலப்பிற—பிறப்பினை நாம் சடந்தோம்
தற்பரங் கண்டோ மென்றோய் பம்பே”

என்ற பாம்பாட்டிச் சித்தரின் பாடலிலேயே தக்க
பதிலுமுள்ளது.

ஆயுளை விருத்தி செய்து கொள்ள பல முக்கிய
வழிகளை நம் முன்னோர் அருளியுள்ளனர்.

முத்தோசங்களையும் நீக்க வழி

“ஒதுகின்ற மலக்கட்டை ஒழிய வைத்தால்
உடலிலுள்ள வாதையெல்லா மொடுங்கிப்போகும்
தாதுற்ற சிறுநீரைத் தெளியவைத்தால்
சடத்திலுள்ள வேகமெல்லாம் தணிந்தேபோகும்
கோதுற்ற உமிழ்நீரை முறியவைத்தால்
கூட்டிலுள்ள பகையெல்லாம் கலைந்தேபோகும்
கோதர்ந்த இவை மூன்றும் களங்கமற்றால்
கொல்லவந்த காலனையும் வெல்லலாமே.”

நோயனுதா விதி

“திண்ண மிட்டுள்ளே சிக்கலடக்காமல்
பெண்ணின் பாலொன்றைப் பெருக்காமல்
உண்ணுங்கால் நீர் கரிக்கி மோர் பெருக்கி நெய்யுருக்கி
உண்பவர் தம் பேருரைக்கிற்போமே பிணி”

“பாலுண்டோம் எண்ணெய்பெரின் வெந்நீரிற் குளிப்போம்
பகற்புணரோம் பகற்றுயிலோம் பயோதரமும் முத்த
ஏலஞ்சேர் குழலிய ரோடிவி வெயிலும் விரும்போம்
இரண்டடக்கோம் ஒன்றை விடோம்
இடது கையில் படுப்போம் மூலம் சேர் கரி நுகரோம்

முத்த தயிர் உண்போம் முதனளில் சமைத்த
கரியமுதெனினும் அருந்தோம், ஞாலந்தான்
வந்திடினும் பசித்தொழிய உண்ணோம்
நமனூர்க்கிங்கேது கவை நாமிருக்குமிடத்தே.”

எண்ணுந்தோறும் இனிக்கும் பாடல்கள் இவை.

ஆன்றோர் வழியை மேற்கொண்டால் தபோ
வலிமை என்ற ஞான போதம் நிறைந்த சத்துக்கள்
நம்முள்ளே நிக்கொண்டே வரும். சத்துக்கள் ஏற-ஏற
சித்துக்கள் தானாக ஆட ஆரம்பிக்கும். அப்போது மக்கள்
கூடத்தொடங்குவர், சிலகாலம் சித்துக்களை ஆடி முடித்
துக்கொண்டால் பேரின்பமெனும் ஆனந்த நிலையை
யடைய முடியும்.

“சென்றதைக் கருதார்; நானே சேர்வதை நினையார்
கண்முன் நின்றதைப் புசிப்பார் சீவன் முக்தர்”

பிரம்மமென்ற சொருபத்தில் வயப்பட்டு தன்னை
மறந்த நிலையில் நிர்வாணிகளாகச் சில காலம் ஆரவார
மற்ற இடங்களிலே உறைவார்கள். காந்தமலை எங்
கிருந்தாலும் இரும்புத் துண்டுகளைத் தன்பால் ஈர்த்துக்
கொள்ளும். அதே போல் மக்களைத் தானாக அங்கு
ஏதோ ஒரு சக்தி இழுத்து வந்து அவர்களுக்கு வேண்டி
யவற்றையெல்லாம் செய்யவைக்கும்.

அந்தச் சமாதி நிலையடைந்தவர்கள் தான்
இப்படியும் கூறுகிறார்கள்.

“இருக்குமிடம் தேடி இரக்கமுடன் என் பசிக் கன்னம் கொண்டுவந்தால் உன்பேண். பெரிக்கிழைத் போகேன், என் திரேகம் இளைத்தாலும் போகேன்.”

உணவுப் பொருளைப் பாதங்களில் வைத்து வணங்கி எடுத்து ஊட்டினால் நல்லியல்பு கொண்டோன் எனத் தெரிந்தால் மட்டுமே ஏற்றுக்கொள்வர். தீக்குண மிக்கோன் என அறிந்தால் அவன் கொண்டு சென்ற உணவுப் பொருள்களைத் தரையில் போட்டுக் காலால் மிதித்து கொண்டுவந்தவனையும் விரட்டுவர் — இத் தன்மை மகான்களின் இயல்பு.

இப்படிச் சில காலமிருந்து பிரம்மமெனும் ஒளியில் கலந்து அசையாது சமாதி நிலையடைந்து விடுவர். இத்தன்மையோரே பிரம்ம ஞானியாவர்.

நம் நாட்டில் எத்தனையோ தலைசிறந்த மகான்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இப்போதும் கூட இலைமறை காயென நம்மிடையே வாழ்ந்தும் வருகிறார்கள்.

முற்காலத்திலிருத்த சித்தர்களில் தலைசிறந்த தோர்: 1) அகத்தியர், 2) திருமூலர், 3) காலாங்கி, 4) போகர், 5) புலிப்பாணி, 6) சட்டமுனி, 7) மச்சமுனி, 8) இராமதேவர், 9) கமலமுனி, 10) உரோமரிஷி, 11) கருவூரார், 12) இடைக்காடர், 13) சுந்தரானந்தர், 14) அகப்பைச் சித்தர், 15) பாம்பாட்டிச் சித்தர், 16) தேரையர், 17) யுகிமுனி, 18) யாக்கோப்பு ஆகிய பதினெண் சித்தர்களாவர்.

கலியுகச் சித்தர்கள்

அண்மைக் காலத்தில் வாழ்ந்த எனது குருநாதர்களான மானூர் சுவாமிகள், கன்னிவாடி இராமசுவாமிகள், தெத்துப்பட்டி கூழச் சுவாமிகள்; இப்போதும் உலவும் கசவனம்பட்டி நிர்வாண சுவாமிகள் இவர்களை யெல்லாம் பற்றி உலக மக்களுக்குச் சரியாகத் தெரியாது

தவத்திரு மானூர் சுவாமிகள் ஒரு சமயம் இரெயிலில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தார். இரெயிலில் போய்க்கொண்டிருந்தபோது டிக்கெட் பரிசோதகர் வந்தார். டிக்கெட் கேட்டார். சுவாமிகளோ எதுவுமே பதில் கூறாமல் தலை குனிந்தவாறே உட்கார்ந்திருந்தார். டிக்கெட் பரிசோதகருக்குச் சினம் மூண்டது. சுவாமிகளின் பிடரியில் ஓங்கி அடித்தார். அடுத்த நிலையத்தில் வண்டி நிற்கவே கீழே தள்ளி விட்டார்.

அப்போதுதான் சுவாமிகள் மெல்ல வாய் மலர் திறந்து “வண்டிக்குப் பிரேக் போட்டுவிட்டேன். வண்டி இனிமேல் ஓடாது போடா!”

வேகமாகக் கூறிவிட்டு சற்றுத் தொலைவிலிருந்து மரத்தடியில் போய் அமர்ந்து கொண்டார்.

ஆயிற்று—

இரெயில் இயக்குநர் ஒலி கிளப்பினார்; பச்சைக் கொடியை அசைத்தார்.

பதில் ஒலிதான் கிளம்பியது.

வண்டி நகர்ந்தபாடில்லே!

எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் இரெயில்
கிளம்பவேயில்லை.

அப்போதுதான் சுவாமிகளின் கூற்றை எண்ணி
ஞர் டிக்கெட் பரிசோதகர்.

உடனே அவர் அந்த நிலையப் பொறுப்பாளரி
டமும் இரெயிலை இயக்குபவரிடமும் விபரத்தைக்
கூறினா. மூவரும் சுவாமிகள் அமர்ந்திருந்த மரத்
தடியை நோக்கி வந்தனர்.

“எமது பிழை பொறுத்து — மன்னித்து நல்
வாக்குக் கூறுங்கள் சுவாமி!

மூவரும் சுவாமிகளின் பாதத்தில் விழுந்து
வணங்கினர்.

சுவாமிகள் முறுவலித்ததாறே, “நான் போட்ட
பிரேக்கை எடுத்துவிட்டேன். இனி வண்டி ஓடும்,
போங்கடா!” என்றார்.

அதன்படியே வண்டி கிளம்பியது.

யாவரும் வியப்புக் கடலில் முழுகினர்.

எங்கும் ஒரே பரபரப்பு!

எப்போதெல்லாம் நாம் எங்கெங்கு அவரை நினைக்கிறோமோ அப்போதெல்லாம் அவர் அங்கு வரத் தவறியதே இல்லை!

சென்னை விமான நிலையத்தில் ஒரு அன்பர் சுவாமிகளைப் பார்த்து வணங்கிப் புறப்பட்டவர். டெல்லி விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வரும்போது சுவாமிகள் எதிரே வந்தார்கள் அந்த அன்பரோ விவரிக்கவொண்ணா வியப்பிலாழ்ந்தார்.

அது மட்டுமா?

இசுலாமிய அன்பர் ஒருவர் ஒரு சமயம் மெக்கா வுக்குச் சென்றிருந்தார். அங்கிருந்த தன் நண்பரிடம் சுவாமிகளைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே, சுவாமிகள் அந்த வீதி வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து பெரு வியப்புற்றார்கள்.

மானூர் சுவாமிகள் தனியாக ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருப்பார். அப்போது காலடிச் சத்தமின்றி சென்று பார்த்தால் தலை, கை, கால்கள், உடல்யாவும் துண்டு துண்டாகக் கிடக்கும். புதிதாக எவரேனும் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தால் மயக்கமே போட்டு விடுவர். யாராவதும் கூச்சலிட்டு விட்டாலோ — கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குள் எல்லா பாகங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து விடும். உடனே சுவாமிகள் எழுவார்.

“இந்தப் பயல்களையெல்லாம் வெட்டவேண்டும்.

உதைக்க வேண்டும். எங்கு சென்றாலும் விடாமல் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டே வருகிறார்கள்” என்ற வாறே அப்பால் சென்று விடுவார்.

இத்தகைய மகான் தன் அன்பர்களிடம் இந்த மாதம் இந்த நாள் இத்தனை மணிக்குத் தான் சமாதியோகம் செய்யப் போவதாயும், பழனிக்கு வடக்கே பழைய தாராபுரம் சாலையிலுள்ள கோதை மங்கலத்தின் மேற்கே ஆலமரத்தினருகில் தம்மை அடக்கம் செய்து விடுமாறும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அந்த நாளும் வந்தது.

மெய்யன்பர்களெல்லாம் ஒருங்கே கூடியிருந்தனர் கடலென.

சுவாமிகளோ பத்மாசனம் போட்டு உட்கார்ந்த வாறே புன்னகை செய்தார் அன்று முழுவதும் அன்பர்கள் அவரை வந்து பார்த்துச் சென்றனர்.

“என் சமாதியோகம் முடிந்ததும் வருவேன்” சுவாமிகளின் இறுதிக் கூற்றின்படியே இன்றும் பலரும் பல இடங்களில் அவரைப் பார்த்ததாகக் கூறுகின்றனர்.

கன்னிவாடி இராமசுவாமிகளின் மகிமையும் அற்புதமானதேயாகும்.

ஓரிடத்தில் எப்போதோ பலபேர் சேர்ந்து பேசிய வார்த்தைகளை—

அதாவது தான் கன்னிவாடி சுவாமிகளைப் பார்க்கப் போகும் போது திராட்சை, மாதுளை, வாழை, ஆப்பிள், மாம்பழம் யாவும் வாங்கிச் செல்வேன் என்று ஒருவர் கூறியிருப்பதாகக் கொள்வோம்.

அந்த அன்பர் ஓராண்டோ அல்லது அதன் பின்போ சுவாமிகளைப் பார்க்கச் செல்லும்போது அவர் முன்பு சொன்ன எல்லா பழங்களுமிருக்க வேண்டும். இல்லையேல்—

“ஏண்டா மடையா! அன்று நீ பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது மாம்பழம் வாங்கி வருவதாகச் சொன்னாயே? ஏன் வாங்கிவரவில்லை? மறந்துவிட்டாயா போடா! தற்பெருமை இனியும் பேசாதே!” என்று அதட்டுவார் அடிப்பார்.

அவருக்கு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை உடலிலிருந்து பாம்பு சட்டை விடுவது போன்று கழன்று விடும். உடலைப் பார்த்தால் பூரண மதியொளி ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கும்.

அவர் ஒரு வீட்டினுள் சென்று யோக நிலையில் சமார் 47 ஆண்டுகளிருந்து பின்னர் சமாதானிலே அடைந்தார்.

தெத்துப்பட்டி கூழாச்சாமி என்பவரும் பெரிய புருடர். எத்தனையோ பல சித்துக்களை செய்து வந்தவர்.

ஒரு சமயம் ஒரு ஏழை வீறகு வெட்டி சுவாமிகளின்

ஆசிரமத்தின் வழியே தினமும் மலைக்குச் சென்று விறகு கொண்டு வந்து விற்றுத் தன் குடும்பத்தை நடத்தி வந்தான். ஒரு நாள் அவனுக்கு உணவில்லை—போதாதற்கு நலக் குறைவு வேறு. கால்களோ தள்ளாடின. இந்நிலையில் அவன் விறகு வெட்டச் செல்வதெங்ஙனம்?

மெல்ல மெல்ல சுவாமிகளின் ஆசிரமத்தை யடைந்தான். மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்தான். சிறிது நேரத்தில் தெளிந்து எழுந்தான். சுவாமிகளிடம் சென்றான்.

“சுவாமி இந்த ஊரிலுள்ள மிக வயதானவர்களெல்லாம் அவர்கள் சிறு வயது முதலே தாங்கள் இப்படியேதானிருப்பதாகக் கூறுகிறார்களே, நானும் தான் பார்த்து வருகின்றேன். நான் பிறந்த கால முதல் இன்றுவரை துன்பத்தையே அனுபவித்து வருகிறேன். எனக்கு விடிவு காலமே கிடையாதா? என்னால் நடக்கவே முடியவில்லை; பசிக்கிறது. நான் என்ன செய்வேன்?

அழுதான்; புலம்பினான்; அவர் காலடியில் விழுந்தான்.

சுவாமிகளோ, “அவனவன் விதிப்படி தான் நடக்கும். உன் வினைப் பயனை நீ அனுபவித்துத் தானாக வேண்டும். போகட்டும் உன்னிடம் எவ்வளவு பணமிருக்கிறது எடு”. என்றார்.

அந்த விறகு வெட்டியோ தன் துண்டில் முடிந்து வைத்திருந்த ஐந்து காலணு நாணயங்களை அவிழ்த்து சுவாமிகளிடம் கொடுத்தான்.

அவரோ அதை வாங்கித் தன் உடம்பில் தேய்த்தவாறே “இன்று முதல் உனக்கு நல்ல காலம்.” என்றார்.

சுவாமி சிரித்தார்!

அவன் கொடுத்த அந்த ஐந்து காலணு நாணயங்களையும் அவனிடம் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்டதும் அந்த ஏழை வியப்புற்றான். ஆம்—அந்த ஐந்து காலணுக்களும் ஐந்து பொன் காசுகளாக மாறியிருந்தன. சுவாமிகளின் அருட்கடாட்சத்தை எண்ணியெண்ணி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

“இங்கு நடந்ததை எவரிடமும் கூறுதே. போ!” என்று அவனை அனுப்பினார்.

அதிலிருந்து அவன் பல தொழில்கள் செய்து விரைவிலேயே பெரிய இலட்சாதிபதி நிலையடைந்தான். அந்த அன்பன் இன்னமும் சீரும் சிறப்புடனும் இருக்கிறான்.

சுவாமிகள் தற்போது சமாதி நிலையடைந்து விட்டார்.

தற்போது வாழும் கசவனம்பட்டி நிர்வாண சுவாமிகளும் சித்துக்களாடிய பல இடங்களில் சமாதி

யோகமடைந்தும் சில இடங்களில் வெளிவந்தும் இப்போது தன்னை மறந்த நிலையிலிருக்கிறார்கள்.

எங்கோயிருந்து அன்பர்கள் சுவாமிகளைக் காண வருகின்றனர். தங்கள் அன்பின் காணிக்கையாகப் பழங்களையும் பலகாரங்களையும் வாங்கி வந்து சுவாமிகளுக்கு முன்பு வைக்கின்றனர். எடுத்து வாயில் ஊட்டினால் நல்ல உள்ளமெனத் தெரிபவர் அளிப்பதை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்கிறார். தவருண வழியில் உள்ளோர் வெறும் நடிப்புச் செய்து வந்து அளிப்பதை வீசி எறிந்து காலால் மிதித்து யாரும் அதை உட்கொள்ள முடியாதபடி செய்து விடுவார்.

இப்படி எண்ணற்ற எழில் முத்துக்களைப் பெற்றுள்ள நம் நற்றமிழ் நாட்டினில் அவர்களைப் போல் நாமும் இறைமை வழியைப் பின்பற்றி உயர்நிலையை யடைய உறுதி செய்து கொள்ள வேண்டும்!

மெய்யன்பர்களே! இன்று நம் முன்னோர்களான சித்தர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை தெளிவுபடுத்திக்கூறும் பொறுப்பை என்னிடத்தில் ஒப்படைத்திருக்கிறீர்கள். நான் என் சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரையில் அதன் பொருளை எடுத்துரைக்க முன்வந்திருக்கிறேன்.

அக்காலத்தில் மண் தோன்றி மனிதன் தோன்றிய காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் மனித கணம், சித்தர்களும், பூத கணம் என்று கணங்களின் பெயரை

வைத்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். அந்த முதற் சங்க காலத்தில், சங்கம் ஒன்றை அமைப்பதற்காக பதினெட்டு சித்தர்கள் ஒன்று கூடி சங்கம் ஒன்றை அமைத்தார்கள். அந்த சங்கத்திற்கு அகத்திய பெருமானை தலைவராக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அந்த சங்கத்தில் பதினெட்டு பேர்கள். அகத்தியர், நந்தீஸ்வர், மச்சமுனி, சட்ட முனி, அகப்பைச் சித்தர், பாம்பாட்டிச் சித்தர், இடைக்காடர், அமுகினிச் சித்தர், குதம்பைச் சித்தர், தன்வந்திரி, வான்மீகர், ராமதேவர், கொங்கணர், கருவூரார், சுந்தரானந்தர், திருமூலர், போகர், கோரக்கர் ஆகியோர்கள். இவர்களை வைத்து முதற் சங்க காலத்தில் சங்கத்தை அமைத்தார்கள். அவர்கள் வருங்கால சந்ததிகளான நமக்கு பல உண்மைகளை வாரி வழங்கியிருக்கிறார்கள். அவரவர்கள் கண்ட உண்மைகளை இந்த சங்கத்தில் எடுத்துக்கூறி வாதம், பிரதிவாதங்கள் செய்து சரியாக உள்ளதை சரி என்று ஏற்று, சித்தத்தால் சரி என்று பட்டதைத்தான் சித்தர்கள் வரலாறாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்.

சித்தர்கள் என்பவர்கள் அவர்கள் கண்ட இன்பத்தை இவ்வுலகத்தில் உள்ள அனைவரும் அடைய வேண்டும் என்ற என்னம் உடையவர்கள். அவர்கள் யோகங்கள், வைத்திய முறைகள், நீண்ட நாட்கள் வாழும் முறைகளை அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதுதான் சித்தர்களின் வரலாற்றில் சிறந்தது.

ரிஷிகள் என்பவர்கள் உயர்ந்த நிலையை அவர்

களே அடையவேண்டும் என்ற குறுகிய நோக்கம் உடையவர்கள். அவர்களுடைய விஷயத்தில் யாராவது வந்து தலையிட்டால் அவர்களுக்கு சாபம் கொடுப்பது தான் அவர்கள் முறை அதனால்தான் சித்தர்களுக்கு பெரிய மகத்துவம் கிடைத்தது. அதனால்தான் ரிஷிகளைக் கண்டால் மக்கள் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். சித்தர்கள் வருங்கால மக்களுக்காக அவர்களே கண்டு அனுபவித்து உண்மைகளை நூலாக வடித்து வழங் னார்கள் என்பது உண்மை.

முதற்சங்க காலத்தில் பதினெட்டு சித்தர்கள் என்பது, பதினெட்டு சித்தர்கள் தான் இருந்தார்கள் என்று மக்கள் நினைக்கிறார்கள். அது தவறு. இக் காலத்தில் தேர்வு ஒன்றை வைக்கிறோம். தேர்ந்தவர்களை சட்டமன்றத்தில் உட்கார வைக்கின்றோம். அதில் பதினெட்டு பேர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்த பதினெட்டு பேர்களுக்குள் தேர்வு வைத்து இவர் முதலமைச்சர், போக்குவரத்துத் துறை அமைச்சர், இவர் சட்டம், ஒழுங்கு அமைச்சர் என்று எப்படி வைக்கிறார்களோ அதே மாதிரி அக்காலத்தில் சித்தர்களுக்குள் தேர்வு நடத்தி பதினெட்டு பேர்களை தேர்ந்தெடுத்து சங்கம் அமைத்தார்களே தவிர, பதினெட்டு சித்தர்கள்தான் இருந்தார்கள் என்பதல்ல உண்மை.

சித்தர்கள் இக்கால மக்களுக்கு என்ன செய்தார்கள் என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். இதை என்னிடத்திலும் கேட்டிருக்கிறார்கள். சித்தர்கள் தான்

இந்த உலகத்தை ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது அறிஞர்களுடைய உண்மையான கருத்து. சித்தர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்கள் கண்ட வழிகளை இக்காலத்திலும் வாழ்ந்து கொண்டு அந்த வழிகளை சொல்லிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் சித்தர்கள் தான் இந்த உலகத்தில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் இவற்றை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். இதை இங்குள்ள மக்கள் என்னவென்று தெரியாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சுமார் 37, 38 ஆண்டுகளாக ஒரு பத்திரிக்கை அமெரிக்காவிலிருந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது அமெரிக்கன் ரிப்போர்ட் என்ற செய்தித்தாள். அதில் அவர்கள் விஞ்ஞானத்தில் கண்டு எழுதியதை இப்போது நான் உங்களுக்குச் சொல்கின்றேன். இந்த உலகத்தைப் படைத்து ஆட்கொண்டிருப்பது யார்? கடவுள் என்று இவ்வளவு காலமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தோம். கடவுள் என்பது இல்லை. சித்தர்கள் தான் உலகத்தை ஆட்டிப்படைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை விஞ்ஞானத்தில் கண்டு இதை இந்தச் செய்தித்தாளில் எழுதியிருக்கிறார்கள் 38 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக. இப்போதும் இந்த செய்தித்தாளை காந்தி கிராம பல்கலைக் கழகத்தில் எடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். வெளிநாட்டவர்கள் விஞ்ஞானத்தில் சொன்னதைத்தான் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் நம் நாட்டில் சித்தர்கள் சொன்னதை படிக்காமல், சிந்தித்

காமல் வாழ்கிறார்கள். விஞ்ஞானத்தில், வெளிநாட்டவர்களே சொல்லிவிட்டார்கள் என்று அதை எடுத்துக் கொண்டு உண்மையினை உணர்வதில்லை. அது அறியாமை என்று நான் சொல்கின்றேன். நாமும் அந்த சாஸ்திரங்களைப் படித்து உண்மையினை உணரவேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோள்.

அக்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்த சித்தர்கள் நமக்கு பல மருத்துவ நூல்களை வழங்கி உள்ளார்கள். வாழும் முறைகளைத் தெளிவாகத் தந்துள்ளார்கள். தமிழ் மொழியை தந்துள்ளார்கள். கலை, சமயம், தத்துவம், நோய் அணுகா விதி, இப்படிப்பட்ட பல நூல்களை இயற்றிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மனிதன் நோய் வாய்ப்பட்டால் மருந்து தேவை என்பதைக் கண்டு பிடித்ததே சித்தர்கள்தான். மருந்தில்லாமல் இயற்கை வைத்தியத்தால் நோயைக்குணப்படுத்தும் வழியைக் கொடுத்ததே சித்தர்கள்தான். இதே மாதிரி நோயில்லாலும், மருந்தில்லாமலும் வாழும் முறைகளைக் கொடுத்தது சித்தர்கள்தான். அந்த பதினெட்டு சித்தர்களால் தேரையர் என்பவர் “நோயணுகா விதி” என்ற நூலையும் தந்துள்ளார்கள். அதில் சொல்கின்றார்.

“உண்பது இருபொழுதொழிய மூன்று பொழுது உண்ணோம்
உறங்குவது ராவொழிய பகலுறக்கம் செய்யோம்
பெண் கடமை தீங்களுக்கோர் காலமின்றி மாறுவோம்
பெருந்தாகம் எடுத்திடினும் பெயர்ந்த நீர் அருந்தோம்
ஞானம்தான் வந்திடினும் பசித்தொழிய உண்ணோம்
நமனார்க்கு இங்கு ஏது துணை நாமிருக்கும் இடத்தே”

(தேரையர்)

என்று நமக்கு அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பல தத்துவங்களை நமக்குக் கொடுத்தவர்கள் சித்தர்கள் தான் ஒழிய ரிஷிகள் அந்த முறைகளைக் கொடுக்கவில்லை. அவர்களே ஞானத்தை அடையவேண்டும். அவர்களே வாழவேண்டும். அடுத்தவர்க்குச் சொல்லக் கூடாது என்று வாழ்ந்து வந்தவர்கள் ரிஷிகள். சித்தர்கள் அப்படியல்ல. வருங்கால மக்கள் எல்லோரும் இந்த நிலையை அடையவேண்டும் என்று உலக மக்களுக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் சித்தர்கள்.

அகம் என்பது மனிதனுடைய சரீரம். புறம் என்பது வெளியுலகம். வெளியுலகத்தில் உள்ளது தான் அகம், அகத்தில் உள்ளது தான் வெளியுலகம் என்று சித்தர்கள் நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு சிறு உதாரணத்தைச் சொல்கின்றேன்.

“தொழிலான வழிந்துரைகள் என்னவென்றால்
சுத்தமுடன் நவக்கிரகக் கருவெடுத்து”

என்று சொல்கின்றார். அந்தத் தொழிலான தொழிலை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்றால் அதற்கு நவக்கிரக கருவெடுக்க வேண்டும் என்று சொல்கின்றார். நவக்கிரகம் என்பது என்ன? அந்த நவக்கிரகக் கருவை எப்படி எடுப்பது? இப்போதுள்ள மக்கள் 9 மாதம், 8 மாதம் இப்படி பிறந்த குழந்தைகளை எடுத்து, அதை குழித்தைலம் இறக்கி இதை வைத்து தான் சித்துகள்

செய்ய முடியும் என்று நினைத்து இதை நாடுகிறார்கள். சித்தர்கள் இதைச் சொல்லவில்லை.

அந்த நவக்கிரகம் என்பது இந்த அகத்திலே இருக்கின்றது. அதைத் தொட்டு செய்பவன்தான் கருமங்கள் இல்லாமல் சித்துகள் செய்ய முடியும் என்பதை சித்தர்கள் விளக்கிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நவக்கிரகம் என்பது இரண்டு காதுகள், இரண்டு கண்கள், இரண்டு மூக்கு, வாய் ஒன்று ஏழு. அதெல்லாம் நாபிக் கபிலம் ஒன்று, குறிஸ்தானம் ஒன்று, மொத்தம் ஒன்பது இந்த ஒன்பதினுடைய கருவை எடுத்து அஷ்டமா சித்துக்களும் ஆடமுடியும் என்பது சித்தர்களுடைய கோட்பாடு. இதைப் புரியாத மக்கள் என்னென்னமோ செய்து ஒரு ஜீவனை பிரித்து அடித்து என்னவோ செய்கிறார்கள். அது கருவல்ல. வான்மெழுகு மருந்துக்கு சொல்கின்றார். இந்த மருந்தை செய்யும் போது நாத குரு தைலத்தை ஊற்றி அரைக்கச் சொல்கின்றார். இன்னோர் இடத்தில் நாத குரு தைலமே என்று சொல்கின்றார். கரு என்று சொன்னதுமே, முட்டையை உடைத்து அந்த கருவை ஊற்றி அரைக்கிறார்கள். குரு தைலம் என்பது நான் முன் சொன்ன அந்த வகைகளை எடுத்து அதை ஊற்றி அரைப்பதுதான். அதற்கு அண்டத்தை தொடவேண்டும் என்பது அவசியமில்லை. இப்படி சித்தர்கள் அகத்தை வைத்தே எல்லாவற்றையும் சொல்கின்றார்கள். அதுதான் முதலில் சொல்லி விட்டார்கள். அகத்தில் உள்ளது தான் வெளியுலகத்தில்

அகத்தில்லாமல் வெளியுலகத்தில் இல்லை என்பதைச் சொன்னது சித்தர்கள் தான்.

புறச்சமயம், அகச்சமயம் என்று சொல்லுகின்றார்கள். புறம் என்பது வெளியிலுள்ளது. ஆலயவழிபாடு செய்கிறார்கள். இந்த வழியைச் சொன்னவர்கள் சித்தர்கள் தான். இது எது நாள் வரை? நாம் உண்மைப் பொருளை உணராத வரையில்தான். ஆலயத்தில் அந்த உருவத்தை மன ஒருமைபாட்டோடு வழிபடவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் புறத்தில் கோவில்கட்டி வைத்தார்கள். அந்த ஆலயத்தை உருவாக்கிய சித்தர்கள் இப்படிச் சொல்கிறார்கள்.

“கடவுளென்ற பயமுடையோன் மனிதனாவான்” என்று சொல்கிறார். கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு பயந்து நடப்பது மனித இயல்பு என்று சொல்கிறார். அப்படி ஆலயத்தை உருவாக்கிய சித்தர்களே ஒரு பாடலில் சொல்கின்றார்.

“நட்டகல்லை தெய்வமென்று நாலுபுஷ்பம் சாத்தியே
சுத்திவந்து முண மணங்கும் சொல்லும் மந்திரம் ஏதடா
நட்ட கல்லும் பேசுமே நாதன் உள் இருக்கையில்
சுட்ட சட்டி சட்டுவம் கறி சுவை அறியுமோ?” என்று

சொல்கின்றார். “கடவுள் எங்கே இருக்கார்னு உணர்ந்து பாருடா. காலமெல்லாம் அங்கபோய் அலைய வேணாம்” என்று சொல்லுகின்றார். அதே சித்தர்கள் “அவனன்றி

ஓரணுவும் அசையாது” என்று சொல்லுதிறார்கள் அதே சித்தர்கள்.

“எல்லாம் அவன் செயல் என்றெண்ணினாலே இருட்டில் விளக்கை எதற்கு வைத்தாய்?”

என்று கேட்கிறார்களே?. அப்படி நாம் பேசாமல் இருந்தால் வெளிச்சம் தானாக வரவேண்டுமே? ஏன் வரவில்லை? இந்த விஞ்ஞான காலத்தில், நாம் எழுந்து போய் சுவிட்சைத் தட்டினால் தானே வெளிச்சம் வருகிறது. அப்போது நாம் கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமே. காலமெல்லாம் அங்கே போய் மண்டையை உடைத்துக் கொள்ள வேண்டுமே. இதற்கு இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் ஒரு அழகான விளக்கத்தைச் சொல்கின்றார். பெண் குழந்தைகள், சிறுவயதில் பக்கத்து வீட்டுகுழந்தைகளோடு மண்வீடு கட்டி விளையாடும் அந்த சமயத்தில் ஒரு குழந்தை “வாடி தண்ணிக்குப் போகலாம்” என்று கேட்கும் இருடி என் புருஷன் வந்துட்டாரு அவருக்கு சோறு போடனும் நான் அப்புறம் வர்ரேன் என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு கட்டையில் செய்த பொம்மையை தன் கணவனாக மதித்து ஒரு இலையைப் போட்டு சட்டியிலிருந்து மணலை எடுத்து சோறு போடுகின்ற மாதிரி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். அப்படி அறிவு வளர்ச்சி அடையாத சிறுவயதில் அப்படி குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். அந்தக் குழந்தை பருவமடைந்ததும் அந்த பொம்மையைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு உண்மை

யான கணவனைக் கைப்பிடித்ததும் அவனுக்கு அழுது
படைக்கச் சென்று விடுகிறாள். அப்படி அறிவு வளர்ச்சி
அடையும் வரையில் ஆலய வழிபாடு வைத்துக்கொள்ள
வேண்டும். அறிவு வளர்ச்சி அடைந்து உண்மைப்
பொருளை உணரும் வரை இதைச்செய்ய வேண்டுமே
ஒழிய, காலமெல்லாம் இதைக் கட்டி அழுக வேண்டும்
என்று எந்த சித்தரும் சொல்லவில்லை. அதைப் புரிந்த
திருமூலரும் சொல்கின்றார்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானுக்கு வாய் கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தவர்க்கு ஜீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலன் ஐந்தும் காளா மணிவிளக்கே”

என்று சொல்கின்றார். கடம் என்ற சரீரம். உள் என்ற
ஜீவன். அதுதான் கடவுள் என்று சொல்கின்றார்.
அந்த ஜீவனை ஈடேற்றி பிரமத்தை அடைந்து பிரம்ம
மாக லயித்து நிற்பதுதான் கடவுளை தரிசிப்பதற்குப்
பொருள். இதை அடைவதுதான் ஞானம் என்பதை
சித்தர்கள் அழகாகச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

நாம் இந்தப்பிறவியை எடுத்திருக்கிறோம்.
இதை வீணாக்கலாமா? சித்தர்கள் சொல்கின்றார்கள்.

“எண்ணரியப் பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான்
யாதினும் அரிதரிது காண்
இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ
யாது வருமோ அறிகிலேன்”

என்று சொல்கின்றார். அப்படி இந்த அற்புதமான உடம்பை பிரம்மத்தை அடையும் வரையில் நோயில் லாமல் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு தான் யோகம் என்ற முறையை, நன்றாக வாழும் வழியை நமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

பரமாத்மா சொல்கிறார்,

“அர்ஜுனா! நீ என் பக்கத்திலேயே வந்து பூசி திட்டுக்கிட்டு இருக்கிறாய். நான் எல்லா ஜீவராசிகளிலும் ஏகோபித்திருக்கிறேன். இருந்தாலும் நான் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் முக்கியமான இடத்தைச் சொல்கின்றேன். அர்ஜுனா! பறவை ஜாதியில் கருடனாகவும், மிருக ஜாதியில் பசுவாகவும், தாவர வஸ்துக்களில் அரச மரமாகவும், மனிதனுக்குள் அட்சராத்தினாகவும் இருக்கின்றேன்” என்று சொல்கின்றார். “எல்லா ஜீவராசிகளிலும் இருக்கின்றேன். முக்கியமாக நான் இருக்கும் இடத்தைச் சொல்கின்றேன் கேள். மனிதனுள் அட்சராத்தினாக இருக்கின்றேன்” என்று சொல்கிறார். அட்சரம் என்பது பேச்சு, அந்த தொனி, அந்த அம்சத்தை நான் என்று சொல்கின்றார். நான் என்றால் கடவுள் என்று சொல்கின்றார். அதை அடைவது எப்படி?

“அர்ஜுனா! தலைகீழாய் வளரும் விருட்சந்தன்னை அறிந்தவன், சம்சார சாகரத்தை அறிந்தவன் ஞானத்தை அறிந்தவன், என்னை அடைந்தவன்” என்று சொல்கின்றார்.

“தலை கீழாய் வளரும் விருட்சம் என்பது மனிதனுடைய சரீரம். இதனுடைய உண்மையினை, இந்தத் தத்துவத்தை அறிந்தவன் தான் தத்துவ ஞானி அவன் தான் நான்” என்று சொல்கின்றார். அந்தத் தத்துவத்தை அடைவது என்றால் ஏப்படி? இதற்கு சித்தர்கள் பல பெயர்கள் வைத்து சொல்கின்றார்கள்.

கைவல்ய நவநீ தத்தில் தாண்டவராய சாமிகள் சொல்கின்றார். “அச்ச வத்த மரம்” என்று சொல்கின்றார்.

“அச்சவத்தம் என்றொரு மரத்தினில்
இரண்டொரு பறவைகள் வாழும்
நச்சுமங்கென்று ஒரு பறவை தினுதின அம் மரக்கனியை
ஒரு பட்சி நன்று நன்றென தின்னும்”

என்று சொல்கின்றார்.

அச்சவத்த மரம் என்று சொல்லக்கூடிய மனிதனுடைய சரீரத்தில் இரண்டு பறவைகள் வாழ்கின்றன. அது என்ன? மனம் என்ற பறவையும், ஜீவாத்மா என்ற பறவையும் இதில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த மரத்தினுடைய கனியினுடைய ருசி தெரியாமல் மனம் என்ற பட்சி ‘கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்’ என்று வெளி விவகாரத்தில் சிக்கி, அதில் உழண்டு, இந்த சரீரத்தினுடைய ருசி தெரியாமல், சரீரத்தினுடைய அருமை தெரியாமல் பாழாக்கி விடுகிறது. அவை ஜீவாத்மா என்ற பட்சி அட்டா! என்ன அற்புதமான பிறவி? இதைவிட வேறு என்ன உலகத்தில் இருக்கிறது? இதற்கு மேல் ருசி உள்ளது

உலகத்தில் வேறு இல்லை” என்று அந்த தத்துவத்தை உணர்ந்து தத்துவ மேதையாக வாழ்ந்து தத்துவ ஞானியாகத் திகழ்கின்றது. நாம் புலனடக்கத்தோடு வாழவேண்டும் என்பதுதான் யோகம். இந்த ஐம்புலன்களில் மனம் ஒன்றை நினைப்பது, புத்தி அதனை விசாரிப்பது, அகங்காரம் அதனை மெம்மேலும் எழுப்புவது, சித்தம் செய்து முடிப்பது, அறிவு அதனைக்கண்டு மகிழ்வது என்று சொல்கின்றார். இந்த ஐந்தும் செம்மையாகி விட்டால் வேறு ஒன்றும் தேவையில்லை.

“மனமது செம்மையானால்
மந்திரம் ஜெபிக்க வேண்டாம்”

என்று சொல்கின்றார். இந்த மனம் செம்மையாகி விட்டால் அந்த நிலையை எளிதாக அடையமுடியும்.

இந்த சரீரத்தை நல்லபடியாக வைத்துக்கொள்வதற்குப் பல வழிகளை சொல்கின்றார்கள். அதற்கு முப்பு சாதனம் என்று சொல்கின்றார்கள். முப்பு என்பது மூன்று உப்புகள் என்று பொருள். முப்பு என்பதற்கு முப்பு என்று பொருள் எடுத்து சிலர் சொல்வார்கள். அது தவறு. முப்பு என்பது மூன்று வகையான உப்பை உருவாக்கி அதை உண்டு யோக வாழ்வை அடைவது தான். முப்பு என்பது சாதன விதிகள். இந்த முப்பு சாதன விதிகளை செய்து வந்தால் எண்ணும் பதினாறுக வாழமுடியும். “ஞான வெட்டியானிலும்” சொல்கின்றார்.

“முப்பு முடிந்தது காண் மூலப்புளி முப்பு முடிந்தது காண்
முப்பு முடிந்தது கைப்பு முறித்தது முப்பு முடிந்தது காண்”

அந்த முப்புவை உண்டு வந்தால் இந்த உடம்பில் கழு வற்றுப் போகும். அப்போது நமக்கு யோக வாழ்வு அமையும். அந்த முப்புவை எப்படி உண்பது? எப்படி அந்த யோக நிலையை அடைவது? இதற்கும் நம் முன்னோர்கள் அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சாதன வகைகளில் நான்கு வகைகள். அந்த சாதனமில்லாமல் எதையும் சாதிக்க முடியாது.

கைவல்யத்தில் சொல்கிறார்.

“சாதனமின்றி ஒன்று சாதிப்பார் உலகில் இல்லை
ஆதலால் இந்த நான்கை அடைந்தவர்க்கு அறிவு
உண்டாகும்
நூதன விவேகி உள்ளம் நுழையுமாம் நுழையுமாகில்
பூத ஜென்மங்கள் கோடி புனிதனாம் புருடனாமே”

என்று சொல்கின்றார். அவன் புனிதன் மட்டுமல்ல புருடன் என்று சொல்லக்கூடிய கடவுளாக ஆகிவிடுகிறான் என்று சொல்கிறார். அவனுக்கு சாவு இல்லை. அந்த மாதிரி சாகாக் கலையை செய்வதற்குதான் இந்த மாதிரி விதிகளைச் சொல்கிறார். அதற்கு ஒரு சாதனையை சொல்கின்றேன். அமரி சாதனை என்று சொல்கிறார்கள். காலையிலும், மாலைலும் இந்த சாதனையை இரு வேளை செய்ய வேண்டும். காலையில் சாப்பிடும் போது சிலருக்கு இரத்த பேதி உண்டாகும்.

ஞான வெட்டியானில் சொல்கின்றார்.

“காலையில் உண்டால் அமரி கடும் பேதி காணுமதால்
மாலையில் உண்டால் அமரி வருமே பெருவாழ்வு”

என்று சொல்கின்றார். இப்படி இருவேளை சாதனம் செய்வது உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லையென்றால் ஒரு வேளை செய்து வந்தால் மரணமில்லா பெருவாழ்வு கிடைக்கும். அப்படி இந்த சாதனையை 12 ஆண்டுகள் (ஒரு மாமாங்கு என்று பெயர்) செய்து வந்தால், விஷமிருகங்கள் நம்மை தீண்டினால் அது இறக்குமே தவிர நமக்கு எதுவும் ஆகாது என்பது நாங்கள் கண்டு அனுபவித்த உண்மை. அந்த உண்மையை இப்போது நாங்கள் சொல்கின்றோம். இதைச் சொன்னால் சாதாரண மக்கள் கேவலமாக நினைப்பார்கள். இதை விட இன்னும் பெரிய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. அந்த மற்ற சாதனங்களை வாய் திறந்து சொல்லக்கூடாது என்று சொல்கின்றார்.

“சிறு பிள்ளை யாமொருவர் தீண்டப் பேர்கா” என்று சொல்கின்றார். தீண்டப்போகதே என்று சொல்லவில்லை. சிறு பிள்ளைபி லிருந்து பெரியவர் வரை எல்லோரும் செய்து வரலாம். இதைச் சொன்னோம் என்றால் உலகம் இவனை பைத்தியம் என்று சொல்லும் அதற்குத்தான்.

“சிறு பிள்ளை யாமொருவர் தீண்டப்போக” என்று சொன்னார். இதைச் சொன்னால் உலகம் மதிக்காது கேவலமாக நினைக்கும். ஆசானை அணுகி நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதை நூலில் எழுதுவது தவறு.

சிறுவயது முதலே செய்து வரவேண்டும். வயதாகி இந்த உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வது புண்ணியமில்லை என்று சொல்கிறார்.

சாகாக்கலை, வேகாத்தலை, போகாப்புனல் என்று சொல்கிறார். சாகாக்கால் என்பது மனிதனுடைய கவாசம். கால் என்பது இரண்டு. வலது, இடது, வடகலை, இடகலை என்று சொல்கிறோம். சந்திரகலை சூரியகலை என்று சொல்கிறோம். இப்போது நாம் படுத்திருக்கிறோம். சுழுமுனை ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது சுழுமுனை என்பது இரண்டு மூக்கிலும் மூச்சு போவது ஒருசெகண்டில் அப்படிமாறிவிட்டால் பிய்த்துக்கொண்டு போய்விடும். ஆள் குளோஸ் சாகாக்கலை என்று சொல்லக்கூடிய சூரியகலையை எப்போதும் ஓட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். எமன் வரமாட்டான் என்று சொல்கின்றார். அதை எப்படி ஓட்டுவது? “இடது கையில் படுப்போம்” என்று சொல்கிறார். படுக்கும் போது இடது கையை கீழே வைத்து வலது கால் மேலே கையை வைத்துப்படுத்தோம் என்றால் சூரியகலையே ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அந்த மாதிரி நிலையை நாம் வாழ்க்கையில் பின்பற்றி வரவேண்டும்.

அதனால்தான் ‘சாகாக்கால், வேகாத்தலை விரைவில் கேள்’ என்று சொல்கிறார். சாகாக்கால் என்பது வாசிகுண்டல என்று சொல்லக்கூடிய மூலாதாரத்தில் படுப்படி செய்து அதை கிளப்பி பிரம்மத்தில் படுப்படி செய்து பிரம்மமாக லயிக்கும்படி செய்ய

வேண்டும்? அந்த உருத்தரித்த நாடியின் வழியாகக் கொடுத்து, வேகாத்தலை என்று சொல்லக்கூடிய பிரம்மத்தில் லயிக்கும்படி செய்தால், போகாப்புனல் என்று சொல்லக்கூடிய இடத்தில் தாக்கும்.

“உருத்தரித்த நாடியில் ஒடுங்குகின்ற வாயுவை கருத்தினால் இருத்தியே கபாலமேற்ற வல்லிரேல் விருத்தர்களும் பாலராவார் மேனியும் சிவந்திடும் இது அருட்பொழிந்த நாதர் பாதம் அம்மை ஆணை உம்மையே”

என்று சொல்லுகின்றார். இதை செய்து வந்தால் பிரம்மத்தில் லயிக்கும்படி செய்ய முடியும். இப்படி செய்யும் போது இது போகாப்புனல் என்ற இடத்தில் படும். இதுக்கு மணிபூரகம் என்று பெயர். இதை மகாரம் என்று சொல்லுவார்கள். இது தொப்புள் ஸ்தானத்தில் உள்ளது. இதை எப்படி செய்வது?

“நாடிக் கமலத்தை நனலுற நோக்கிடில் சாவது மில்லை உடம்பு”

என்று சொன்னார்கள். அந்த போகாப்புனல் என்று சொல்லக்கூடிய இந்திரியத்தை வெளியேற விடாமல் மணியாகக் கட்டிக் கொள்ளும். இதற்கு இன்றியமையாததாக அமைவது அந்த யோக சாதனை. அந்த யோக சாதனைக்குப் பெயர்தான் “குண்டலினி யோகம்” என்று பெயர். இந்த சாகாக்கலை என்று சொல்லக்கூடிய வாசியை மூலாதாரத்தில் நிறுத்தி, அந்தக் காலக்

கிணியைக் கிளப்பி மேலே வேகாத்தலை என்று சொல்லக் கூடிய பிரம்மத்தில் படும்படி செய்தால் அந்த அமிர்தமானது கசிந்து ஒரு சொட்டு நமக்குக் கிடைக்கும். அந்த அமிர்தத்தை உண்டு வர வர, அந்தப் போகாப்புனல் என்று சொல்ல கூடிய இந்திரியத்தை மணியாகக் கட்டிக் கொள்ளும். அப்படி மணியாக கட்டியவர்கள் தான் சித்தர்கள். அந்த நிலையைப் பெற்றவன் நமது பரமாத்மா. ஒரு பெண்ணை திருமணம் செய்து கொண்டாலே நாம் பிரம்மசார்யத்தை இழந்துவிட்டோம் என்று சொல்கிறோம். பரமாத்மா ஆயிரமாயிரம் கோபியர்களோடு லீலைகள் செய்தார்கள். அவரை பிரமச்சாரி என்று சொல்கிறோமே? நாம் சிந்திக்க வேண்டாமா? நாம் ஒரு பெண்ணைத் தொட்டாலே பிரம்மச்சார்யத்தை இழந்து விட்டோம் என்று சொல்கிறோம். ஆனால் இவர் ஆயிரமாயிரம் பெண்களோடு தொடர்பு கொண்டு லீலைகள் செய்தாலும் இவரை பிரமச்சாரி என்று சொல்கிறோமே? இதில் ஏதோ ஒரு பொருள் இருப்பதை நாம் உணர வேண்டாமோ? எத்தனை பெண்களோடு நாம் லீலைகள் செய்தாலும், அந்த மகாரம் என்று சொல்லக்கூடிய இந்திரியத்தை, மணியை போகாமல் மணியாகக்கட்டிக் கொண்டான். அதற்காகத்தான் பரமாத்மாவுக்கு மணிவண்ணன் என்று பெயர் வந்தது. சாகாக்கால் வேகாத்தலை, போகாப்புனல் இந்த மூன்றுக்கும் குண்டலினி யோகம்தான் இன்றியமையாதது. இந்த யோகத்தை யாரொருவர் செய்துவந்தாலும் இந்த மூன்றும் கைவல்யமாகும். என்றைக்கும் இளமை மாறாமல்

இருக்க முடியும் என்பது அதனுடைய கருத்து.

காயசித்தி என்பது உடம்பை சாகாமல் வைத்திருப்பது, அழியாமல் வைத்திருப்பது என்று பொருள். பாம்பாட்டிச் சித்தரும் ஒரு பாடலில் சொல்கிறார்.

‘காலமெனும் கொடிதான் கடும் பகையை
கற்பமெனும் வாளினால் கடிந்துவிட்டோம்.
சால பிற பிறப்பினை நாம் கடந்தோம்
தற்பரம் கண்டோமென்று ஆடாய் பாம்பே”

என்று சொன்னார்.

ஒருநாள் போனால் ஒருநாள் ஆயுள் மனிதனுக்குக் குறைகிறது. அந்த ஒரு நாளைக்கூட்டிக் கொள்வது என்பது இதற்குப்பொருள். கற்பம் என்று சொல்லக்கூடிய யோகசித்தி பெற்று அந்தக் கழித்தல் என்ற பெயரை எடுத்து விட்டு கூட்டல் என்ற முறையை ஆக்கிக்கொண்டோம். அதனால் நம்மிடம் எமன் வருவதற்கு முடியாது. இளமைப் பருவமாகவே இருந்தோம், என்று சொன்னார்கள். அப்படி இளமைப் பருவமாகவே யார் இருக்க முடியும்? “எண்ணும் பதினாறுதான் அந்த ஈசனருள் காயசித்தி பெற்றோன்” என்று சொன்னார்கள். ஈசனருள் காயசித்தியை அடைய வேண்டும். காயசித்தி என்பது குண்டலியைக் கிளப்பி பிரமத்தில் படும்படி செய்து அந்த இறைவனருள் என்று சொல்லக்கூடிய அமிர்தத்தை உண்பது என்று பொருள். இந்த நிலையை அடைவதற்குதான் சாதனங்கள், யோகங்கள் செய்ய வேண்டும்

இதைவிட்டால் வேறு வழியில்லை என்று சொல்கிறார்கள்

இப்போது இளம் வயதாக இருக்கும் போது கன்னி என்று சொல்கிறோம். 16 வயசிற்கு முன்னால் பையன்களை குமரன் என்று சொல்கிறோம். இதற்கு எல்லாம் பொருள் வேண்டுமே?. அந்த 16 வயது வரைக்கு தான் கன்னி, குமரன் என்று சொல்கிறோம், அதற்கு மேல் சென்று விட்டால் அவன் வயோதிகத்தன்மைக்குச் சென்று விட்டான். நாள் குறைந்து கொண்டே போகப்போகின்றது. அதற்கு தான் அந்த ஈசனருள் காயசித்தி பெற வேண்டும். அவன் தான் குமரனாக இருக்க முடியும். அந்த நிலையைக் காட்டுவதற்குத் தான் கன்னி, குமரன் என்று சொல்கிறோம். என்றும் 16 ஆக இருக்க வேண்டுமென்றால் நீ அந்த மேலே சொன்ன வழியைப் பின்பற்றி வரவேண்டும். பின்பற்றி வந்தால் நீ 16 என்ன, 36, 106 வயதில் கூட கன்னி, குமரனாக இருக்க முடியும். கன்னி என்று சொல்கிறோம். அந்த 16 வயதை தாண்டிவிட்டால் புஷ்பவதி ஆகி விடுகிறாள். இப்போது குமரி என்று சொல்கிறோம். நீ புஷ்பவதி ஆகி விட்டாய். நீ அந்த அமிர்தத்தை வீணாக்கிக் கொண்டே போகிறாய்? அந்த வயோதிகத் தன்மை வரப் போகிறது என்று பொருள். அப்படி அதை வெளியேறவிடாமல் கட்டிக் கொள்வதற்குத்தான் யோகம். அந்த கன்னி என்ற நிலையை நீ அடைய வேண்டுமென்றால் மேலே சொன்ன சாதனங்களை பின்பற்ற வேண்டும். பையன்கள் குமரனாக இருக்க முடியும். இவனுக்கு அது வரையிலும் இந்திரி

யம் வெளியேராது. அந்த 16 வயதுக்கு மேல் தான் தொண்டை தொனி கனமாக வரும். இதிலிருந்தே அவன் வேறு நிலைக்கு வரப்போகிறான் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும். அதற்கு மேல்தான் அவனுக்கு இந்திரியமானது வெளிப்படும். கன்னி புஷ்பவதியானதும் குமரி என்று சொல்கிறோம். அப்போது அவளுக்கு மாதாமாதம் சரக்கு வெளியேறப்போகிறது? நீ அந்த நிலையை அடையப் போகிறாய்? நீ இந்த வழியைப் பின்பற்றி வந்தால் கன்னியாகவே வாழமுடியும். வேறு வழி ஒன்றுமில்லை. இந்த யோக நிலையை பெண்கள் அடைய முடியாது. இந்த நிலையை ஆண்கள் தான் அடைய முடியும் என்று சிலர் சொல்வார்கள். அது அறிவில்லாதவர்கள் சொல்லக்கூடிய வார்த்தைகள். இந்த சாதனங்களை பெண்களும் செய்யலாம். ஆண்களும் செய்யலாம். அந்த மாதிரி சாதனங்களை பெண்களும் பின்பற்ற வேண்டும். ஆண்கள் எப்படி யோகசாதனங்களைப் பின்பற்றுகின்றார்களோ அதே மாதிரி பெண்களும் இளமையிலிருந்தே பின்பற்றி வந்தால் கன்னியாகவே வாழ முடியும்.

நீ இந்த யோகங்களைப் பின்பற்றி வந்து அந்த மகாரத்தை வெளியே விடாமல் மகாவிஷ்ணு எப்படி கட்டிக்கொண்டார்களோ அப்படி செய்தால் சித்தாடல்கள் ஆடலாம். மகாவிஷ்ணுவை தூணில் கட்டமுடியுமா என்று பார்த்தார்கள். யாராலும் முடியவில்லையே. ஒரே ஒருவன்தான் கட்டினான். அவன் சாஸ்திரங்களைக்

கற்றுணர்ந்து, திரிவேணி சங்கமம் என்று சொல்லக் கூடிய புருவ மத்தியில் நிறுத்தி உன்னை அன்பு என்ற கயிற்றால் கட்டினால் கட்டுப்பட்டுத்தானே ஆகவேண்டும். வேறு எங்கேயும் தப்பிச்செல்லமுடியாது என்று அவன் ஒருவனால்தான் கண்ணனைக் கட்ட முடிந்தது. அவன்தான் சகாதேவன். சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்று சொல்கிறார்கள். சத்து என்று சொல்லக்கூடிய மேலே சொன்ன சாதனங்களைச் செய்து வரும்போது சித்தாடல் தானாக வரும். சித்தாடல்கள் தானாக வரும் போது மக்கள் கூடி வருவார்கள். இதுவே பெரிது என்று நினைத்தால் பெருவாழ்வை அடையமுடியாது. இந்த நிலை பெருகும்போது சித்துக்கள் தானாக வரும். சிலகாலம் சித்தாடல்களை செய்துவிட்டு பின்னர் பெருவாழ்வை அடைய வேண்டும். அந்த பெருவாழ்வை அடைந்தால் என்றைக்கும் அழிவில்லை.

இதற்கு தாண்டவராய சுவாமிகள் “கைவல்ய நவநீதத்தில்” தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

‘நீ நான் என்று இரண்டிலாமல்
நிறைந்த பூரணமாயெங்கும்
தானாகும் பிரம்மரூபம்
சர்க்குரு நூலால் தோன்றும்
ஆனாலும் தடைகளுண்டே
அனுபவம் உரை செய்வாயே”

(கைவல்யம்)

பல சித்தர்கள் எழுதிய நூல்களை படித்து வந்தாலும்

ஆசான்களை கண்டு அவரிடத்தில் அனுபவங்கள் என்ற தீட்சை பெறவேண்டும். அவர்கள் எழுதி வைத்த நூல்களைப் பார்த்து அவர்கள் எப்படி நடந்து வந்தார்களோ அப்படியே நாமும் நடந்து வரவேண்டும் என்று எண்ணுவது தவறு.

ஓர் ஆஸ்ரமத்தில் குருநாதர் வாழ்ந்து வந்தார். அவரிடத்தில் பல சீடர்களும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். பல ஆண்டுகள் ஆகியும் நமக்கு குருநாதர் ஒன்றும் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லையே, இனிமேல் குருநாதர் என்னென்ன சாப்பிடுகிறார்களோ, என்ன நடைமுறையில் செய்கிறார்களோ அவைகளை நாமும் சாப்பிடவேண்டும் அதைப்போலவே நாமும் பின்பற்றி வரவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள். இவர்களுடைய முடிவுகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த குருநாதர் இவர்களுக்கு சரியான புத்தி புகட்ட வேண்டும் என்று எண்ணி ஆஸ்ரமத்தை விட்டு வெளியே சென்றார். சீடர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள். சிறிது தூரம் சென்றதும் “இதுதான் கள்ளக்கடை” என்று எழுதிய ஓர் விளம்பரப் பலகை இருப்பதைக் கண்டார். குருநாதர் அந்தக்கடைக்குள் சென்று இரண்டு பாட்டிலை இரண்டு கைகளில் எடுத்தார். கடகட என்று குடித்துவிட்டு அதற்குரிய காசைக்கொடுத்து விட்டு வெளியில் சென்றார். இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சீடர்கள் எல்லோரும் குருநாதரைப் போலவே இரண்டு கைகளில் இரண்டு பாட்டிலை எடுத்து மட மட என்று குடித்து விட்டு அதற்குரிய காசையும் கொடுத்து

விட்டு வெளியே வந்தார்கள். குருநாதர் சிறிது தூரம் சென்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த சீடர்கள் குருநாதர் இன்னும் ஏதாவது செய்வார். நாமும் அதே மாதிரி செய்யலாம். வாங்கடா என்று பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். சீடர்கள் தன் அருகில் வருவதைக் கண்ட குருநாதர் கொல்லன் பட்டறை அருகில் இருப்பதைப் பார்த்து உள்ளே சென்றார். சீடர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள். கொல்லன் அடுப்பில் ஈயம் உருக்குவதை கண்டார். உருகியிருந்த ஈயத்தை பக்கத்தில் இருந்த கோப்பையை எடுத்து மோந்து கட கட என்று ஊற்றி சாப்பிட்டார். கோப்பையை வைத்துவிட்டு குருநாதர் வெளியில் சென்றார். இதைப்பார்த்து சீடர்கள் பயந்து குருநாதரின் பின்னால் சென்றார்கள். ஆஸ்ரமம் அடைந்து சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் குருநாதர் தன் சீடர்களை அழைத்தார். என்னப்பா! நான் சாப்பிடுவதை எல்லாம் நீங்கள் சாப்பிட்டீர்களா? என் முறைகளையெல்லாம் நீங்கள் பின்பற்றி வருகிறீர்களா? என்று கேட்டார். எல்லா சீடர்களும் மௌனமாக இருந்தார்கள். எல்லோரும் என்னைப்போலவே நடக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்தீர்களே? நான் கள்ளுக்கடையில் இரண்டுபாட்டில் சாப்பிட்டதைப்போல நீங்களும் இரண்டு பாட்டில் சாப்பிட்டீர்களே? இரண்டாவது கொல்லன் அடுப்பில் இருந்த ஈயத்தை ஒரு கோப்பை மோந்து சாப்பிட்டேனே? அதை ஏன் நீங்கள் சாப்பிடவில்லை? என்று கேட்டார். அதற்கு சீடர்களெல்லாம் நடுநடுங்கி அதை நாங்கள் சாப்பிட்டால் இறந்துவிடுவோம் குருநாதா!

என்று சொன்னார்கள். அப்படியென்றால் நான் என்ன செய்கிறேனோ நாமும் அதே மாதிரியே செய்யவேண்டும் என்று முடிவு செய்தீர்களே ஏன்? என்று கேட்டார். அவர்கள் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. அவர்களால் பதில் சொல்லமுடியாது திகைத்து நின்றார்கள். அறிவீனமாக எந்தமுடிவுக்கும் வரக்கூடாது. நீங்களும் பிரம்மத்தில் திளைத்து நின்று விட்டால் எப்பொருளும் தன்னை தன் இனமாக்கிக் கொள்ளும். குருமார்களிடத்தில் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் அவர்களோடு இருந்தாலும் இது தான் வெண்ணெய். இதை எடுத்து உருக்கினால் நெய்யாகும் என்று தனித்து சொல்லிக் கொடுக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையிலும் திட்டுவதிலும் உண்மைப் பொருள் இருக்கும். அதை எடுத்துக் கொள்பவன் தான் உண்மையான சீடன் அன்னம் நீரைப் பிரித்துப் பாலை உண்ணும் என்று சொன்னார்கள். அந்த அன்னப்பட்டியை உலகத்தில் யாரும் பார்த்திருக்க முடியாது. (ஒரு பாளைத் தண்ணீரில் ஒரு ஆளாக்கு பாலை ஊற்றி வைத்துவிட்டாலும் அன்னப்பட்டியானது அதிலுள்ள பாலை மாத்திரம் ஈர்த்துக் கொண்டு தண்ணீரை நீக்கி வைத்துவிடுமாம்) அது தான் அன்னப்பட்டி. அதுதான் மனிதனுடைய ஆருவது பகுத்தறிவு என்று சொல்லுவார்கள். இதை விளக்கமாக நமக்கு தெளிவுபடுத்தியுள்ளார் திருவள்ளுவர்.

“எப்பொருள் யார் யார் வாய் கேட்பினும்
அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

நாம் பல விஷயங்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் நமக்குள் மனதுக்கும் அறிவுக்கும் உள்ளே விசாரணை செய்து கொண்டிருக்கும். கடைசியில் உண்மைப் பொருளை அறிவானது எடுத்துக்கொள்ளும். அப்படி குருமார்களிடத்தில் சீடராக இருந்தாலும் அவர்கள் திட்டும் வார்த்தை, பேசும் வார்த்தைகளில் உண்மைப் பொருள் இருக்கும். அதை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். “பாம்பின் கால் பாம்பறியும்” “குறவன் ஜாடை குறத்திக்குதான் தெரியும்” என்று சொல்வார்கள் மகான்களுக்கு “சமயக்குறவர்கள்” என்று பெயர். குறவர் என்றால் திருட்டுப் பயல்கள் என்று பொருள். அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகள் எல்லாம் பரிபாஷையாக இருக்கும். கூர்ந்த மதியுடையவர்களாக இருந்தால் தான் அவர்கள் சொல்வதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். அதனால்தான் சாஸ்திரங்களைப் படித்தாலும் குருமார்களிடத்தில் தீட்சை பெறவேண்டும் என்று சொல் கிறார்கள்.

“தொட்டுக் காட்டாத வித்தை சுட்டுப் போட் டாலும் வராது” என்று சொல்வார்கள்.

இப்புனியில் இந்த அற்புதமான மானுடப்பிறவி யெடுத்து பிறவியை அறுத்து பிரம்மத்தை அடைந்து மரணமிலா பெருவாழ்வு வாழ சித்தர் நெறிகளைப் பின்பற்றி அனைத்துலக மக்களும் சித்தி பெருவாழ்வில்

நிலைத்து மேலோங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்
கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
தங்களன்பு

M.P. தங்கவேல் சாமிகள்
சுபம்

அமுத மொழிகள்

வாழும் முறை

மீன் சேற்றினுள்ளிருக்கிறது. ஆனால், சேறு படிவதில்லை. அதேபோல் மனிதன் மனமயக்கமெனும் மாயச்சேறு படியாமல் வாழவேண்டும்.

இவ்வுலகம் ஒரு முட்செடி போன்றது. அதில் சிக்கியுள்ள துணியின் ஒரு பகுதியை எடுத்தால் மறு பகுதி சிக்கிக்கொள்கின்றது. போராட்டமில்லாமல் வாழ்வேது?

உள்ளத்தின் செயல்

வெங்காயம் சாப்பிட்டவன் ஏப்பம் விடும்போது வெங்காய வாசனை வெளிவரும். அதேபோல் உள்ளத்தினுள் உறங்கிடும் எண்ணங்களை அவனவன் வாய் மொழியே காட்டிக்கொடுத்துவிடும்.

உலக வாழ்வு

போகத்திலேயே மக்கள் கண்ணும் கருத்துமாக உள்ளனர். ஆனால், போகமோ துன்பம் நிறைந்தது. நதிப் பிரவாகத்திலிருக்கும் சுழலுக்கொப்பானது இவ்வுலகம் அதில் படகு ஒன்று அகப்பட்டுக்கொண்டால் மீளமுடியுமா? இவ்வுலகில் சிக்கிக் கொள்வோரின் கதியும் இப்படித்தான்!

மனத்தை வை

முதலை நீரில் இங்குமங்கும் அலைகின்றது. ஆனால் அதன் எண்ணமெல்லாம் தரையில் தான் இட்ட முட்டைகளின் மீதுதான் இருக்கும். அதேபோல் இவ்வுலகில் உனக்கேற்பட்ட கடமைகளைச் செய். அதற்கிடையில் மனத்தைக் கடவுளிடம் வை.

விக்கிர ஆராதனை

கடவுளின் சின்னமான நீ கல்லையோ வேறு எதையேனும் வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் உள்ளன்போடு நீ வழிபடுவாயானால் அது இறை வணக்கமாகின்றது. அவன் அருளால் காட்சியும் உனக்குக்கிட்டும்.

பழக்கம்

செல்வமும் செல்வாக்கும் அதிகமுள்ளோருடன் பழகுவதில் அதிகக் கவனம் வேண்டும். அத்தகையோர் விரைவில் உனக்குத் தீங்கைத் தேடித் தருவர்.

சாதன ஒழுங்கு

“ராம” என்னும் மந்திரத்தை வால்மீகி முனிவரால் தொடக்க நிலையில் உச்சரிக்க இயலவில்லை. எனவே, நாரதமுனிவர் “மரா” என்று உச்சரிக்குமாறு உபதேசித்தார். முனிவரும் ஏற்றுக்கொண்டு “மரா” — “மரா” என்றே பலகாலம் உச்சரித்து வரவே. நாளடை

வில் 'ராம'—“ராம” என்றே வடிவெடுத்து விட்டது. சாதனத்தை ஏதேனுமொரு முறையில் தொடங்குபவன் பின்னர் ஒழுங்கான முறையில் அமைத்துக்கொள் கின்றான்.

தீமைக்கு நன்மை

நான், எனது என்னும் செருக்குகளெல்லாம் அறியாமையின் பிரதிபலிப்பே. காமத்தையும், குரோ தத்தையும் அறவே அழித்துவிட இயலாது. அவற்றை ஆண்டவனுக்குப் படைத்தால் தீமைக்குப் பதில் நன் மையே கிடைக்கின்றது.

பெண்களின் உடல் வளர்ச்சி

மாதர்களின் உடல் வளர்ச்சி பற்றி எதுமேயறி யாத ஒரு பாலயோகி ஒரு சமயம் காட்டினின்று ஒரு வீட்டிற்குச் சென்றான். தனக்கு உணவு தேவையெனத் தன் திருவோட்டை நீட்டினான். உடனே அந்த வீட் டம்மை உணவு படைத்தாள். பாலயோகியோ அப் பெண்ணின் அழகிய-திரண்ட மார்பகத்தையே இமை யாது பார்த்தான். “ஈதென்ன ஈசனின் கொடுமை! ஐயோ, இப்பெண்ணின் மார்பிலே அவலட்சணமான இரண்டு வெப்பு நோய்க்கட்டிகள்!” என்று கூச்சலிட் டான். அப்போது அங்குவந்த மூதாட்டி அதுகட்டியல்ல அப்பெண் பருவ வயதடைந்துவிட்டதாகவும், திருமணம் செய்து கொண்ட பின்னர் தான் பெறும் குழந்தைக்குப்

பாலூட்டிக்காக்க இறைவன் தந்த பால்சுரப்பிகள் தனங்கள் என்று விளக்கம் கூறினான். அதைக்கேட்ட பாலயோகி இறைவனின் எல்லையிலாக் கருணையினை எண்ணி வியந்தவாறே அதை விட்டகன்றான்.

மனிதனின் வால்

பெரிய செல்வனொருவனுக்குத் திடீரென்று மனமாற்ற மேற்பட்டு அறம் பல செய்தார். ஊர் மக்கள் மெச்சினர். அப்போது அங்கு வந்த முனிவரொருவரும் அச் செல்வனைப் பார்த்த பின்னர், “இச் செல்வனுக்கு வால் விழுந்து விட்டது!” என்றார். அதைக் கேட்டு யாவரும் நகைத்தார்கள். முனிவர் கூறிய கூற்றின் பொருளை விளக்குமாறு ஒருவர் கேட்டார். “தவளைக்குஞ்சு வாலுடன் இருக்கும் பொழுது நீரில் தான் வாழ்கிறது. நிலத்திற்கு வராது. ஆனால் அதன்வால் விழுந்ததும் நீரிலும் நிலத்திலும் வாழத்தொடங்குகிறது அதே போல் அறியாமை மனிதனுக்கு வாலாகயிருக்கிறது. அறியாமை இருக்கும் வரையில் மனிதன் பிரபஞ்ச வாழ்வில் உழல்கின்றான். அறியாமை அகன்றபின்பு இகபரமிரண்டிலுமிருக்கிறான். அதேபோல் இச்செல்வனுக்கு நல்ல அறஞானம் ஏற்பட்டிருப்பதால் பரத்தைச் சார்ந்து மிருக்கிறார்” என்று முனிவர் விளக்கம் கூறினார்.

தாயும் சேயும்

தாய் வேண்டுமென்றே சற்று மறைந்திருக்கிறாள். அவளைக்காணாத குழந்தை ஏக்கம் பிடித்து இங்கு

மங்கும் பதறி ஓடுகின்றது. விம்மி அழுகின்றது சோர்வு நிலையடைகின்றது. அப்போது தான் தாயின் மனநிலையில் கசிவேற்பட்டு தன் சேயைத் தேற்ற ஓடி வருகிறாள். கடவுளின் நிலையும் அத்தகையதுதான்!

இறைவனின் அருள்

தட்டானொருவன் தங்கத்தை உருக்கும் போது வாயால் ஊதுகுழலில் ஊதுகிறான்; விசிறியால் வீசுகிறான் துருத்தியையும் பயன்படுத்துகின்றான். தங்கத்தை உருக்கி அச்சில் வார்த்தான பின்பு அவன் நிம்மதியடைகிறான். அதேபோல் இறைவனின் அருளைப் பெறுவதற்கு முன்பு எல்லாவிதமான சாதனைகளையும் சாதகன் மேற்கொள்ளவேண்டும். அருளைப் பெற்ற பிறகு அவைகளெல்லாம் தாமாகவே அமைதியடைகின்றன.

இறுதிப் பிறவி நிலை

சரளமான இயல்பும் தாராள சிந்தையும் ஒருவனுக்குத் தவத்தின் பயனாக அமைகின்றன. இப் பிறவியில் தவமியற்றாமல் ஒருவனிடம் அவ்வியல்புகள் அமைந்திருந்தால் அவனெடுத்திருப்பது இறுதிப்பிறவி நிலை என்பதைத் திட்டமாக அறியலாம்!

தவத்திரு. M. P. தங்கவேல் சுவாமிகளின்
வெளியீடுகள்.

- 1) முத்துக் கடல்
- 2) தெய்வப் பழம் நீ
- 3) குண்டலினி யோகம் [ஆங்கிலம், தமிழ்]
- 4) இராஜ கோபுரம்
- 5) உங்கள் மருத்துவம்
- 6) மூலமூ. மானார் சுவாமிகள்
திவ்ய சரித்திரம்
- 7) மந்திரங்களும் சக்கரங்களும்
- 8) சித்தர் மரபு
- 9) என்னுடைய சுயசரிதை
- 10 அங்க லட்சணங்கள்

கிடைக்கும் இடங்கள் :

107/2, வன்னியர்தேரு,
சுளைமேடு,
சென்னை-94

36, லட்சுமிபுரம்,
பழனி-624 602.
அண்ணா மாவட்டம்.
தொலைபேசி : 538.